

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/203/2020
Identifikačné číslo spisu:	1112200568
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1112200568.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G.. B.. C.U. E., bývajúceho v M., M. X, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 5/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. augusta 2019 sp. zn. 3 Co 29/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady škody vo výške 36.393,- eur s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy 7.500,- eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Rob 1904/2003 došlo k predčasnému vyznačeniu právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu z 31. decembra 2003 sp. zn. 42 Rob 1904/2003 - 11 a následne, po prevedení veci do registra „C“ pod sp. zn. 27 Cb 69/2006, nedošlo k vydaniu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vo veci samej v primeranej lehote, v dôsledku čoho sa právo žalobcu voči dlžníkovi LIVAK PLAST s.r.o. fakticky stalo nevykonalým.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 4. januára 2016 č. k. 9 C 5/2012 - 130 v spojení s opravným uznesením z 11. septembra 2017 č. k. 9 C 5/2012 - 185 jeho žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. c/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 14 ods. 1 písm. d/, § 23 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní uviedol, že žalobcom namietané „nekonanie“, t. j. prerušenie konania pod sp. zn. 27 Cb 69/2006 v dôsledku konkurzu sp. zn. 8 K 1/2004 na (v danom konaní) žalovanú spoločnosť LIVAK PLAST s.r.o. nastalo priamo zo zákona a ani súhlas správcu konkurznej

podstaty na pokračovanie v konaní nemal žiaden vplyv na prerušenie konania, nakoľko išlo o účinnok vyvolaný konkurzom a keďže žalovaná spoločnosť LIVAK PLAST s.r.o. bola následne vymazaná z obchodného registra, stratila spôsobilosť vystupovať v súdnom konaní ako účastník konania, a preto súd konanie uznesením z 9. septembra 2010 č. k. 27 Cb 69/2006 - 104 zastavil. Ohľadne predčasného správoplatnenia platobného rozkazu z 31. decembra 2003 sp. zn. 42 Rob 1904/2003 - 11 súd prvej inštancie konštatoval, že za žalovanú spoločnosť tento platobný rozkaz prevzala osoba, ktorá bola síce v tom čase odvolaná z funkcie konateľky a zároveň bol na registrový súd podaný návrh na zápis jej výmazu z obchodného registra, avšak tieto skutočnosti z obchodného registra v tom čase nevyplývali, a preto súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť v súlade s § 23 vyhlášky č. 66/1992 Zb. a § 45 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ktorá bola neskôr zrušená na základe podaného odporu s odôvodnením, že žalovanej spoločnosti platobný rozkaz nikdy nebol doručený, pretože ho prevzala neoprávnená osoba. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, prípadne nezákonným rozhodnutím, pretože súdom prvej inštancie nebola zistená existencia akejkoľvek škody vzniknutej v dôsledku prebiehajúceho konania na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 Cb 69/2006, nakoľko v konkurznom konaní nebol uspokojený žiadny veriteľ spoločnosti LIVAK PLAST s.r.o., z čoho mal za zrejmé, že už od začiatku konania dlžník nedisponoval žiadnym majetkom, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu. Zároveň bol súd prvej inštancie v tejto súvislosti toho názoru, že žalobca nepreukázal ani predpoklady pre vznik nemajetkovej ujmy. Nevykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov spočívajúcich v pripojení žalobcom označených súdnych spisov súd prvej inštancie dôvodil nehospodárnosťou a neúčelnosťou, pričom záverom konštatoval aj absenciu zásahu do práva žalobcu nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, pretože k zmene zákonného sudcu v konaní pred súdom prvej inštancie došlo na základe Dodatku č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014 v súvislosti s menovaním zákonnej sudkyne do funkcie sudkyne na tomto súde. O trovách konania rozhodol podľa § 142 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. augusta 2019 sp. zn. 3 Co 29/2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval dostatočné rozvedenie rozhodujúceho skutkového stavu súdom prvej inštancie, opísanie priebehu konania a uvedenie stanovísk procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že boli citované aplikované právne predpisy, z ktorých boli vyvedené a adekvátne vysvetlené právne závery. S uvedenými skutkovými a právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil, poukázal na ne a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia doplnil, že okolnosť, že žalobca v súdnom konaní nedosiahol vydanie súdneho rozhodnutia sama o sebe škodu nepredstavuje. Nesprávny úradný postup spočívajúci v porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v primeranej lehote by mohol byť príčinou vzniku škody len vtedy, ak by bolo preukázané, že žalobca stratil pohľadávku voči svojmu dlžníkovi práve v dôsledku kvalifikovanej nečinnosti súdu, a tak je významné zistenie, či bolo možné splnenie (vymoženie) záväzku pri obvyklom behu udalostí očakávať, keby k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu nedošlo. V prejednávanej veci, podľa odvolacieho súdu, bolo preukázané, že splnenie záväzku spoločnosťou LIVAK PLAST s.r.o. nebolo reálne možné, nakoľko v konkurznom konaní sp. zn. 8 K 1/2004 nebol uspokojený žiadny veriteľ, z čoho je zrejmé, že už začiatku konkurzného konania táto spoločnosť nedisponovala žiadnym majetkom, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu, a preto ani vydanie exekučného titulu po zrušení doložky právoplatnosti by žalobcovi neprinieslo uspokojenie jeho pohľadávky. Zároveň odvolací súd konštatoval, že nič žalobcovi nebránilo uspokojiť svoju pohľadávku v období od správoplatnenia platobného rozkazu až po jeho zrušenie z dôvodu účinne podaného odporu. V súvislosti s namietaným odobratím veci zákonnej sudkyňi odvolací súd poukázal na Dodatok č. 5 Spr. 3223/2014 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I, v zmysle ktorého náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov boli prerozdelené veci z ostatných súdnych oddelení, medziiným aj prejednávaná vec, konajúcej sudkyňi, ktorá bola pridelená na tento súd na rozhodovanie vo veciach občianskoprávných. Namietané nevykonanie navrhnutých ďalších dôkazov odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a to z dôvodu nadbytočnosti s poukazom na správnosť

rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ako ďalej odvolací súd uviedol, k porušeniu práva byť oboznámený s listinnými dôkazmi založenými v spise a vyjadriť sa k nim nedochádza - ako sa mylne domnieval žalobca - tým, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí neoznačil a nepomenoval dôkazy, navyše, návrh na začatie konania, následné podania žalobcu a vyjadrenia žalovanej boli vzájomne sporovým stranám doručované. Záverom odvolací súd pre úplnosť doplnil, že zo žiadnych ustanovení Občianskeho súdneho poriadku platného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nevyplývala povinnosť súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konkrétne a jednotlivo označiť a pomenovať všetky podania, dôkazy a listiny, ktoré sa nachádzajú v spise a tvoria súčasť spisu. Je postačujúce, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia celkom jednoznačne vyplýva, z akých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a prečo nevykonal navrhnuté dôkazy. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ CSP), súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Namietal, že nebolo konané a rozhodnuté o jeho námietke odňatia veci zákonnému sudcovi a o námietke nestrannosti súdu, a preto bol rozsudok súdu prvej inštancie vydaný predčasne. Podľa dovolateľa, súdy nižších inštancií nesprávne a nedostatočne zistili skutkový stav, keďže nevykonali ním navrhnuté dôkazy a zároveň mu nebolo umožnené vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré boli súdmi vykonané, pričom nebol za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku riadne poučený o svojich procesných právach a povinnostiach. Dovolateľ namietal aj nedoručenie mu oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku odvolacím súdom elektronickými prostriedkami, v dôsledku čoho sa nemohol osobne zúčastniť tohto vyhlásenia rozsudku. Ako ďalej dovolateľ uviedol, odôvodnenie oboch rozsudkov súdov nižších inštancií je neprehľadné, ústavne neakceptovateľné, nekonzistentné a prekvapivé. Dovolateľ bol taktiež toho názoru, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili otázku ním uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, ako aj otázku zodpovednosti za náhradu majetkovej škody, pretože sa dôsledne nevysporiadali s objektívnou zodpovednosťou štátu za majetkovú škodu, ktorá mala dovolateľovi nesporne a preukázateľne vzniknúť. V ďalšom podrobne rozobral skutkový stav veci a vyslovil polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana spĺňajúca podmienky vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 468 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne

konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ CSP.

14. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

15. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

16. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

17. Ústavný súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08).

Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

18. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada prideľovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e/ CSP za nesprávne obsadený.

19. Dovolací súd predovšetkým skúmal, či vybraná vec prejednávajúca sudkyňa na súde prvej inštancie (ne)bola v danej veci určená v súlade s rozvrhom práce a teda, či súd (ne)bol správne obsadený.

20. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

21. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

22. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideľujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania prideľovania vecí. Súdnym úradníkom sa prideľujú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

23. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideľiť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

24. Podľa § 51 ods. 4 písm. b/ zákona o súdoch ak odsek 5 neustanovuje inak, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už prideľené veci aj v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného prideľovania sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte, alebo sa prerozdeľí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdelením vecí bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde.

25. Podľa článku I. Dodatku č. 5 zo 16. mája 2014 Spr. 3223/2014 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014 bola vec prejednávajúca sudkyňa Mgr. Jana Janics Bajánková v súvislosti s jej menovaním do funkcie sudkyne Okresného súdu Bratislava I pridelená na rozhodovanie vo veciach občianskoprávných, a to vo veci priebežného mesačného nápadu v zaktívnených súdnych oddeleniach 23 C, 23 Cpr, 23 Cd, 23 CcuD pomerom počtu prideľených vecí „4“ a podľa § 51 ods. 4 písm. b/, písm. c/ a § 52 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. a bodu 3.3 a 3.4 Spoločných zásad pre občianskoprávny, trestný a obchodný úsek Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014 boli spôsobom uvedeným v predmetnom dodatku č. 5 k rozvrhu práce náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelené veci z ostatných súdnych oddelení. Z potvrdenia (č. 1. 62 spisu) vyplýva, že spis Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 C 5/2012 bol 9. januára 2012 pridelený Mgr. Jane Janics Bajánkovej.

26. Podľa bodu 3.3. písm. a/ Spoločných zásad pre občianskoprávny, trestný a obchodný úsek Rozvrhu

práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014 v prípade zmeny personálneho obsadenia súdu príchodom ďalšieho sudcu môže predseda súdu vytvoriť prichádzajúcemu sudcovi oddelenie znížením, prípadne zastavením nápadu v ostatných oddeleniach sudcov príslušného úseku súdu alebo prerozdelením už pridelených vecí, ktoré náhodným výberom odníme z oddelení rovnakého úseku a to pomerom, ktorý určí predseda súdu s prihliadnutím na stav a počet nevybavených a reštančných vecí v jednotlivých oddeleniach, prípadne ich kombináciou.

27. Podľa dovolacieho súdu spôsob, akým bol v danom prípade posudzovaný spor pridelený vec prejednávajúcej sudkyni, nevybočuje z rámca rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I platného v čase, kedy jej bola vec spôsobom prerozdelenia nevybavených vecí z iných súdnych oddelení občianskoprávného úseku pridelená, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu prideľovania vecí. Prípustnosť dovolania preto z § 420 písm. e/ CSP nevyplýva.

28. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne zistený skutkový stav, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dokazovanie, neupovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu, ako aj nepoučenie súdom o jeho procesných právach.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

30. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

32. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

33. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v konaní nebola žalobcom preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, existencia škody a ani ich príčinná súvislosť, pretože pohľadávka žalobcu voči jeho dlžníkovi nemohla byť uspokojená jednak z dôvodu nemajetnosti tohto dlžníka, na čo nemalo vplyv ani predčasné vyznačenie právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu vydaného pod sp. zn. 42 Rob 1904/2003, keď žalobcovi nič nebránilo viesť nútený výkon súdneho rozhodnutia, a jednak po zrušení platobného rozkazu následné konanie vedené pod sp. zn. 27 Cb 69/2006 bolo prerušené zo zákona z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka a neskôr zastavené pre zánik dlžníka výmazom z obchodného registra. Zároveň je z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé, že k zmene zákonnej sudkyne došlo v súlade s Dodatkom č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014, ako aj, že nevykonanie ďalšieho dokazovania bolo nadbytočné. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

34. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

35. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v dovolacom

konaní (II. ÚS 78/05).

36. V súvislosti s uvedenou námietkou žalobcu o prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy nižších inštancií zhodne tvrdili, že žalobca nepreukázal dôvodnosť svojej žaloby, preto je uvedené dovolanie v tejto časti považované dovolacím súdom za nedôvodné.

37. Ohľadne dovolateľom namietaného nepoučenia súdom o jeho procesných právach a povinnostiach podľa Občianskeho súdneho poriadku z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd žalobcu riadne poučil podľa vtedy platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku v predvolaní na pojednávanie z 23. apríla 2015 (č. I. 67 spisu), opätovne v ďalšom predvolaní na pojednávanie (č. I. 122 spisu), pričom na prvom pojednávaní ho oboznámil so zmenou zákonnej sudkyne v zmysle Dodatku č. 5 (č. I. 69 spisu). Uvedená námietka dovolateľa tak nie je dôvodná.

38. Dovolateľ zároveň namietal, že krajský súd ho neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku zaslaním upovedomenia elektronicky na jeho emailovú adresu, k čomu dovolací súd uvádza, že podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých rozhoduje súd rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca bol v súlade s jeho žiadosťou odvolacím súdom e-mailom zo 14. augusta 2019, zaslaným na elektronickú adresu E..E., o verejnom vyhlásení rozsudku upovedomený (č. I. 210 a nasl. spisu). Daná námietka dovolateľa je preto taktiež nedôvodná.

39. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

40. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v otázke nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku zo zodpovednosti za náhradu majetkovej škody, ako aj nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy.

41. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

42. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk

vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

43. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

44. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

45. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

46. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Pre úplnosť treba ešte uviesť, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP sa vzájomne vylučuje, pretože ak v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu daná právna otázka ešte vyriešená nebola, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

47. Z obsahu dovolania žalobcu odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP je zrejmé, že žalobca uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizoval právnu otázku, na riešení, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačil žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu) od záverov, ktorého sa odvolací súd odklonil, ani nevysvetlil potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Dovolateľ len konštatoval absenciu dôsledného

vysporiadania sa s objektívnou zodpovednosťou štátu za majetkovú škodu, ktorá mala dovolateľovi nesporne a preukázateľne vzniknúť. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. akú právnu otázku je potrebné vyriešiť, dovolateľ neuviedol. Žalobca týmto argumentom vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu. Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalobcu o nesprávnosti skutkových záverov odvolacieho súdu je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

48. Dôvodom pre odmietnutie dovolania v tejto časti je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, resp. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP neboli splnené, keď žalobca v dovolaní neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach a rovnako neuviedol konkrétnu právnu otázku a neuviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

49. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ a f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

50. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.